

E trist ca nimeni să te știe

Mihai Eminescu

E trist ca nimeni să te știe,
Dar și mai trist să-ți zici mereu
Că te-a pătruns nimicnicie
Deși ai fost ca Dumnezeu.

Unde sunteți, iubiri deșarte,
Ochi mari ce nu-i mai pot uita?
O, fugi departe, fugi departe,
La ce mă-ngâni cu fața ta?

În viața lumii acestea,
Ce-i fără capăt și-nceput,
În toată neagra vecinicie
O clipă numai te-am avut.

De-atunci te chem din întuneric
Și amintirea ta dezmiard
Până ce răsari... un vis himeric,
Abia răsari... și iar te pierd.

Ca la un zvon ce lin adie
Urechea țin, mereu ascult...
Tot mai puțină armonie...
Pustiu din ce în ce mai mult.

Și din comoara-mi de suspine,
Cu amintiri, cu dor îmbrac
Acest amor bogat în chinuri
Și-n mângâieri de tot sărac.